

KOEKOEKSJONG

KOEKOEKSJONG

HILDE E. GERARD

INHOUD

I

Ontsnapt	9
Een ongewone passagier	12
Doodstil	17
De Reiziger	22
Hulp uit onverwachte hoek	26

II

Aankomst in Sint-Rita	37
Het plan	40
Poging #1	44
Eenrichtingsgesprek	49
De strafmaat	53
Oog om oog	59
D-day	61

III

Vertrek	69
Koekoekslaan 30	75
Op bezoek	84
Beest	89
Blinde woede	93
De ontdekking	100
Pijnlijke herinneringen	107

IV

Onverwacht bezoek	119
Ontsnapping	126
Mammy	131
De Reyger	139
De confrontatie	149

V

Avondroodstraat 15	157
Neerwaartse druk	173
Ontsnapt	175

VI

Vertongen, meester in de rechten	179
Weerzien	192

|

*Zelden leidt ruzie tot een oplossing,
terwijl welgekozen woorden geweld kunnen uitlokken.
Begrip is de meest aangewezen houding,
en in elk geval de stilste uitweg.*

Ontsnapt

Als ik de fiets in het rek bij het busstation duw, is het eindelijk gestopt met regenen. Ik kijk omhoog naar de digitale klok. Mijn bus vertrekt over vier minuten en ik spurt naar perron 5. De mouwen van mijn kletsnatte sweater trek ik over mijn ijskoude vingers, macht der gewoonte. Een verloren regendruppel valt van de dakrand van het bushokje in mijn nek. Er loopt een rilling langs mijn ruggengraat. Pakweg een halfuur geleden was ik nog euforisch. Ontsnapt! De achtergelaten fiets – hij stond niet eens op slot – tegen de gevel van de sporthal was een onverwachte meevaller. Geen tien minuten later bleek hij een vergiftigd geschenk met de lekke voorband en het veel te lage zadel. Ik wrijf over mijn bovenarmen in een vergeefse poging om het toch een beetje warm te krijgen.

Bus 205 laat uiteindelijk nog twaalf minuten op zich wachten. Ik staar naar de grond, terwijl ik bij elke voorbijganger die naar mijn gevoel iets te dichtbij komt, hartritmestoornissen krijg. Zouden ze al naar me op zoek zijn? Ik mag er niet aan denken dat ze me hier oppakken, niet nadat ik me een *fucking* ongeluk heb getrapd op die *shitbike*. Ondertussen troepen we met twintig mensen samen op het smalle perron. Ik ben tot op het bot verkleumd. Als de busdeuren opengaan, heb ik het gehad met het lange wachten en wring ik me tussen de uitstappende reizigers naar binnen. De harmonicabus zit overvol. In het voorste gedeelte praten werklui in feloranje beschermkleding en modderige veiligheidsschoenen over hun werkweek. Studenten gooien hun volgepropte rugzakken neer en vechten om de laatste zitplaatsen. Drie van hen blijven gewoon staan, druk swepend op hun smartphone, en verliezen stomweg hun evenwicht als de bus met een schok vertrekt. *Losers*. Een vent vlakbij ruikt naar natte hond en dus slalom ik, de ene na de andere stang vastgrijpend, voorbij het harmonicascharnier naar achteren. Even voorbij de achterste uitgang wring ik me op een stoel tussen een beslagen raam en een dikke vrouw van middelbare leeftijd. Ze heeft dat korte kapsel waarvan zestigplussers schijnen

te denken dat het ze minstens twintig jaar jonger maakt. Twee diamanten oorknopjes zitten diep in haar vlezige oorlellen. Eén blik op mij en ze klemt wantrouwig haar handtas tegen haar rok. Ik onderdruk een lachje en bedenk wat er in haar tas, in haar portemonnee, zit. Een buskaart, een bankkaart, geld? En een foto van een stuk of vier mollige kleinkinderen.

‘Heb jij geen jas, meisje?’ zal ze me wat later bemoeiziek vragen. We hobbelen dan al over de verkeersdrempels van de Hoofdstraat. Ook zo’n naam in dit godvergeten gat! Hóófdstraat. *Sure*. De straat is zo smal dat een tegenligger er amper langs kan. Het zegt iets over de andere wegen hier. ‘Je ziet er kouwelijk uit.’ De vrouw naast me is wat gaan verzitten zodat ze oogcontact met me kan maken. Haar knie schuurt tegen mijn dij. *Thanks, ik wring me gráág in een hoekje*.

‘En dan?’ reageer ik. Een nog scherper antwoord heb ik al klaar als ik haar naar de rode striemen bij mijn polsen zie kijken. *Fuck*. Snel verstop ik ze weer in mijn natte mouwen. De vrouw haalt een blauw, opgerold regenjack uit haar tas.

‘Hier’, zegt ze en ze duwt het tegen mijn weggestopte handen. ‘Met de fiets ben ik zó thuis. Doe jij dat jasje straks maar aan. Het is weer beginnen te regenen.’ Ik slik iets weg en wacht even voor ik antwoord.

‘D-d-dank u.’ Het klinkt tam, maar iets beters kan ik op dit moment niet verzinnen.

‘Geen probleem’, antwoordt ze en ze glimlacht geduldig. Ik stel me haar voor in een wit gesteven schort bij een ouderwets fornuis in een warme keuken. In een hoek bij een lamp leest haar man de krant, zijn pantoffelvoeten netjes op een voetbankje, of een mat. Aan tafel wachten de vier blozende kleinkinderen op hun pannenkoeken, slabbetjes om, het kinderbestek met de plastic grepen rechtop in hun knuistjes. Ik staar uit het raam en knipper een belachelijk waas voor mijn ogen weg. Vooraan in de bus trekt geroezemoes mijn aandacht. Een man in een blauwe broek en jas baant zich een weg tussen de reizigers door.

‘Ticketcontrole’, kondigt hij luid aan. Zonder hun gesprek te staken halen de werklui hun pasjes uit de binnenzakken van hun dikke jassen. De studenten bij de deur tasten verwoed in de broekzakken van hun jeans.

De vrouw naast me knipt alvast haar tas open. Onwillekeurig kijk ik mee als ze haar dure smartphone tevoorschijn haalt. Weg is het visioen van een ouderwetse pannenkoekenoma. Weer kijken we elkaar aan. Ze zet haar leesbril op en swipet met haar wijsvinger een ‘S’ over het schermpje, dat oplicht. Ze tikt een nummer in, gevolgd door DL. Het retourberichtje komt vrijwel meteen. ‘Vervoerbewijs?’ De blauwe man staat vlak bij ons en kijkt me aan. Ik slik en kan geen woord uitbrengen. Ik wil niet terug naar die *fucking* gevangenis. Ik open mijn mond om iets te zeggen, al weet ik niet wat. De vrouw naast me is sneller. Ze duwt haar smartphone onder zijn neus.

‘Ik bestelde twee tickets per sms voor mij en die knappe jongedame hier’, legt ze vriendelijk uit. De controleur belooft haar met een kort knikje.

‘D-d-dank u’, hakkel ik nog een keer als de man verder loopt.

‘Graag gedaan’, antwoordt de vrouw. Haar hand met de dikke worstvingers slaat op mijn rechterknie. ‘Zorg goed voor jezelf, oké, meisje?’ De hand verdwijnt en laat een koude leegte achter. Ik knik en kijk opnieuw naar het beslagen raam. Onwillekeurig schrijf ik er iets op. *Lieze was here*. Ik wis het meteen weer uit en buig mijn hoofd. Naast me gaat de vrouw verzitten. Ik voel hoe ze me taxeert, maar gelukkig houdt ze haar mond. Een hele tijd later strekt ze haar arm uit naar de stang naast ons. Haar duim met een afgekloven nagel drukt op de blauwe knop. Een laatste keer draait ze zich naar me om. ‘Zorgt er thuis iemand voor je?’ vraagt ze moederlijk. Weer zie ik het beeld van een warme keuken. Een bord vol dampende pannenkoeken op een rood-wit geruit tafelkleed.

‘Ja, hoor’, lieg ik.